

ΠΗΓΑΔΙΑ

Ὁ θαῦμα τῶν θαυμάτων!... ψυχή μου τί δουλεύα!
 Χαρήτε καὶ πηγὰδα εὐρέθηκα παλιὰ.
 Μέσα σ' αὐτὴ τὴ ζέστη σὲ τοῦτο τὸν καιρὸ.
 ὁποῦ ὁ κόσμος ἕλος πεθαίνει γὰρ νερὸ
 καὶ τρέχει μὲ κανάτζα καὶ στάμναις ἐμμανῆς.
 γὰ εὐρεθοῦν πηγὰδα δὲν εὐλίπιζε κανεῖς.

Ἀνέλπιστο ἀλήθεια καὶ θαῦμα ξαφνικὸ
 γὰ εὐρεθοῦν πηγὰδα σὲ τοῦτο τὸ κακό.
 Χαρήτε κι' εὐτυχία μᾶς πλάκωσε μεγάλη!...
 οἱ πρόγονοι ἐκεῖνοι θὰ μᾶς ποτίσουν πάλι,
 κι' ἀφοῦ ὁ Δήμαρχός μας λυσᾶ γὰ τοὺς προγόνους
 κι' αὐτοὶ γὰ αὐτὸν φροντίζουν εἰς τοὺς παρόντας χρόνους.

Χαρήτε κι' εὐτυχία μᾶς πλάκωσε μεγάλη...
 οἱ πρόγονοι ἐκεῖνοι θὰ μᾶς ποτίσουν πάλι.
 Αὐτοὶ ποῦ μᾶς δοξάζουν, αὐτοὶ ποῦ μᾶς τιμᾶν,
 αὐτοὶ ποῦ κάθε τόσο μᾶς ἐξοικονομοῦν,
 ἐφρόντισαν πηγὰδα πρὸς χάριν μας γὰ κτίσουν
 σὰν γάξερὰ πῶς θάλλθη καιρὸς γὰ μᾶς ποτίσουν.

Αὐτοὶ ποῦ μᾶς σηκώνουν μὲ τὰ ὀνόματά των,
 αὐτοὶ ποῦ μᾶς πλοσιτίζουν μὲ τόσ' ἀγάλματά των,
 αὐτοὶ ὁποῦ μᾶς κάνουν γὰ κτίζωμε παλάτια
 σὲ τοῦτο τὸ γρουσουζὴ κι' ἀνάποδο καιρὸ,
 αὐτοὶ θὰ μᾶς γεμίσουν καὶ τὰδεξα μας κανάτζα
 καὶ θὰ φουσκώσουν ἕλους μὲ μπόλιχο νερὸ.

Χαρήτε κι' εὐτυχία μᾶς πλάκωσε μεγάλη!...
 οἱ πρόγονοι ἐκεῖνοι θὰ μᾶς ποτίσουν πάλι.
 Πάρε λοιπὸν σκεπάρτζα, κὸρ Δήμαρχε, καὶ κτύπα,
 μὰ πρόσσεξε μὴ κάμης μὲς 'στὸ νερὸ μὴ τρύπα,
 καὶ 'στὰ πηγὰδα γύρω ἄς στρώσωμε χορὸ,
 κι' εὐρέθη τέλος πάντων τὰθάνατο νερὸ.

Σουρτζ

ΤΟ ΝΕΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Τὸ ζήτημα τοῦ νέου τῶν Ἀθηνῶν Θεάτρου εὐλόγως
 ἐλλυσε τὴν προσοχὴν τοῦ τύπου. Ἄχρι τοῦδε ὅμως ἐξη-
 τάσθη αὐτὸ ὑπὸ τὴν ἐποψιν τοῦ θεάτρου ὡς κτιρίου· κα-
 λὸν εἶνε γὰ ἐξετασθῆ καὶ ὑπὸ τὴν σοβαρωτέραν του ἐπο-
 ψιν, κατὰ πόσον δηλονότι ὡς ἴδρυμα προωρισμένον διὰ
 τὴν τέρψιν καὶ τὴν μόρφωσιν τοῦ κοινοῦ δύναται ν' ἀντα-
 ποκριθῆ εἰς τὰς γενικὰς προσδοκίας.

Θέαμα ἀντάξιον ἐαυτῆς ἕως τῶρα δὲν εἶχεν ἡ πρωτεύ-
 ουσά μας. Μάλιστα, δύναται τις εἰπεῖν, ὅτι δὲν εἶχε διό-
 λου θέαμα. Ἐπρεπε γὰ ἔλθῃ τὸ θέρος μὲ τὸν καύσωνα,
 μὲ τὸν κοινορτόν, μὲ τοὺς κώνωπας καὶ τοὺς πυρετούς
 του, διὰ γὰ λάθωσιν οἱ Ἀθηναῖοι ἀνθ' ὅλων τούτων τῶν
 δεινῶν τὴν ἰσχνὴν παρηγορίαν ν' ἀκούσωσιν ὀλίγην μου-
 σικὴν ὑπαίθριον. Καὶ τί μουσικὴν! Τὴν *Τραβιάταν* θνή-
 σκουσαν ἐξ ἀσθματος· τὸν *Ριγολέττο* ρέγγοντα ἐπιθανα-
 τίως· σπεῖραν τινὰ γάλλων καὶ γαλλίδων μὲ πνεύμονας

ὡς λέβητας διερωγότας ψυχλόντων ἐπὶ τῶν ἤχων τοῦ
Μικροῦ Δουκὸς καὶ τῆς *Καρδίας* καὶ *Χειρὸς* τὴν ἐλεινότη-
 τητά των καὶ τὴν ἐλεινότητά μας· ὅλα τὰ ναυάγια
 τῆς τέχνης τὰ περιπλανώμενα οἰκτρῶς ἀνὰ τὴν Ἀνατο-
 λὴν κατὰ τὴν λοιπὴν τοῦ ἔτους περίοδον καὶ καταστα-
 λάζοντα τὸ θέρος ἐν Ἀθήναις διὰ γὰ τερπύσει τὰς φι-
 λερήμους ἡχοὺς τοῦ Ἀρδηττοῦ ἢ τοῦ Φαλήρου μὲ τὴν ἀ-
 ξιοβρήνητον παρκατονίαν των. Παρκαλίπω τοὺς διάττοντας
 τῆς τέχνης, οἵτινες καταπίπτουν ἐνίοτε ἐντὸς τοῦ στενοῦ
 κλωβοῦ τοῦ Ὁδείου. Τὸ εἰσιτήριον τῶν 10 δραχμῶν τοὺς
 ὀχυρώνει καλὰ ἐκεῖ μέσκα, ἔρχονται δὲ καὶ πρέρχονται,
 χωρὶς τὸ κοινὸν γὰ ἐννοήσῃ κὰν τὴν παρουσίαν των. Παρκα-
 λείπω ἐπίσης καὶ τὴν χορείαν τῶν *θεσπειρίδων*, τῆς *Φλώ-
 ρας*, τῆς *Λουίζας*, τῆς *Ἀμαλίας* κλπ. Αὐταὶ εἶνε ἡ φυλλοξήρα
 τῆς μουσικῆς. Ἡ δὲ Μέμω καὶ ἡ Κιὸρ Κατίνκ ἀνάγονται
 εἰς ἄλλην σφαίραν μουσικῆς τέχνης, ἥτις ἐπὶ τοῦ παρόν-
 τος δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει.

Αἱ πρῶται βροχὰὶ τοῦ φθινοπώρου παρκαλύρουν ὅλον
 αὐτὸν τὸν μουσικὸν κονίσσαλον· ἀλλὰ τότε ὀρθοῦται ἀπει-
 λητικὸν τὸ φάσμα τοῦ θεάτρου *Μπούκουρη*. Εἰς τὸ ἀπε-
 χθὲς αὐτὸ ἐρείπιον παρατίθενται παροδικῶς κατὰ τὴν
 διάρκειαν τοῦ χειμῶνος τὰ αὐτὰ μουσικὰ καρυκεύματα
 μὲ τὴν προσθήκην ὡς ἐπιδορπίων μιζῆς ἀφείκτου περι-
 πνευμονίας, τοῦ ἐκ τῆς πυρκαϊῆς διαρκοῦς κινδύνου καθὼς
 καὶ τοῦ ἐκ τῆς ἀνατιναξέως διὰ τῆς ἐκκρήξεως τοῦ φω-
 ταερίου, καὶ τοῦ ἀφορήτου εἰσιτηρίου. Εἰς αὐτὴν καὶ μό-
 νην τὴν διασκέδασιν ὤφειλον ν' ἀρκεσθῶσιν οἱ ἐκ τῶν ἐν-
 τοπίων φιλόμουσοι καὶ οἱ παρκαπιδημοῦντες ξένοι, οἵτινες
 ὅμως μὴ ἐννοοῦντες καὶ δικαίως γὰ ὑποβιβάλλονται εἰς
 τοιαύτας στερήσεις χάρις μόνον εἰς τὴν θέκν τῆς σεπτῆς
 ἀρχαιότητος, ἀπέρχονται γὰ δαπανήσωσι τὰ χρήματά των
 εἰς ἄλλας χώρας, ἐνθὺ ὁ βίος παρέχει πλείονα θέλγητρα
 καὶ ὀλιγωτέρας ἀηδίας.

Τὴν λήξιν τῆς τοιαύτης θεατρικῆς ἀσχημικῆς ἐσημείω-
 σεν ἡ ἀνέγερσις τοῦ νέου θεάτρου τῶν Ἀθηνῶν. Μὲ τὴν
 ἐλπίδα ταύτην ἡ κοινὴν τῆς πρωτεύουσας εἶδεν ἀνεγειρό-
 μενον τὸ κτίριον τοῦτο, καὶ τὸ παρηκολούθησεν ἀνεγειρόμενον
 διὰ γοργῆς κατ'ἡμερινῆς ἐργασίας· μὲ αὐτὴν τὴν πεποιθήσιν
 τὸ χειροτεῖζον συντελεσθὲν ἤδη. Ἐχει ἀπαίτησιν ν' ἀκούσῃ
 τέλος καλὴν μουσικὴν, γὰ ἴδῃ θέαμα τι τερπνὸν καὶ εὐ-
 πρεπές. Δὲν ἔχει τὴν φαντασιοπληξίαν ν' ἀνεμείνῃ ὅπως
 ἴδῃ ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ νέου θεάτρου τὴν Πάττη ἢ τὴν
Κράου· ὑπὸ τοὺς ὄρους ὑπ' οὓς ἐκτίσθη καὶ ὑπ' οὓς θὰ
 λειτουργήσῃ τὸ νέον θέατρον, τὸ τοιοῦτον εἶνε μάταιος
 πόθος· ἔχει ὅμως τὴν ἀπαίτησιν ν' ἀκούσῃ ἐκτελούμενα
 ὅπως εἰς τὰ δευτερεύοντα θεάτρα τῆς Εὐρώπης παρ' ἀοι-
 δῶν ἀξιολόγων, ἀν οὐχὶ πρώτης τάξεως, τὰ ἔργα τοῦ *Μα-
 γέρβερ*, τοῦ *Ροσσίνι*, τοῦ *Ἄμπέρ*, τοῦ *Μόζαρτ*, τοῦ *Γκουνώ*,
 τοῦ *Μαξενέ*, τοῦ *Πονκ' ἔλλη*, καὶ τῶν νεωτέρων τοῦ
Βέρδη, καὶ τῶν παλαιῶν ἀλλὰ πάντοτε ὀρχίων τοῦ *Δο-
 νιζέττη*, πρὸ πάντων, δὲ τὸ τοῦ ἡμετέρου *Σαμάρα*, τὸ
 πρῶτον εὐσίωνον καὶ τιμηθὲν ἔργον Ἕλληνας μουσουργοῦ.
 Ἐχει τὴν ἀπαίτησιν γὰ ἴδῃ ὀρχήστραν τελείαν, χορὸν
 καλῶς κατηρτισμένον, σκηνογραφίαν εὐπρεπῆ· γὰ ἴδῃ
 βαθμηδὸν πάντα ταῦτα διὰ συστηματικῆς μορφώσεως καὶ
 γυμνάσεως κατ'ακριβῆ ἐκ τῶν ἐντοπίων στοιχείων ὅ-
 πως ἀφ' ἐνὸς διευκολύνηται ἡ συγκρότησις τῶν θιάσων
 καὶ ἡ προπαρασκευὴ τῶν θεαμάτων, ἀφ' ἑτέρου δὲ εὐρί-
 σκωσι πόρον ζωῆς πολλοὶ τῶν ἡμετέρων συμπολιτῶν.

Τοιοῦτον τύπον ἔπρεπε γὰ λάθωσιν καὶ παραστάσεις τοῦ
 νέου θεάτρου εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ἀμὰ τοῖς ἐγκαινίοις του.
 Ἐπρεπε γὰ φανῆ καὶ γὰ ἐπικυρωθῆ ἐπισήμως, ὅτι διὰ τοιαύ-

την τινά και όχι δια άλλην χρῆσιν ἐκτίσθη τὸ θέατρον ὅτι εἶνε κὸς τέχνης, ὄχι στάδιον αἰσχροκερδείας καὶ ἀγορὰ ἀσέμνου συναλλαγῆς. Ἀπητεῖτο πρὸς τοῦτο νὰ γείνη ἡ δέουσα ἐκλογή τοῦ θεατρῶνου, ὅστις πρέπει νὰ εἶνε ἐγνωσμένης πείρας καὶ ἰκανότητος, παρέχων ἐχέγγυα ἀσφαλῆ ἀξίας καὶ τιμιότητος, ὄχι τυχοδιώκτης περιάγων θιάσους πρὸς σωματεμπορίαν δύσφημον. Ἡ ἐντολὴ δὲ ν' ἀνατίθῃται εἰς αὐτὸν ἐγκαίρως, τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν στρατολογοῦνται διὰ τὰ θέατρα τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς οἱ καλοὶ αἰδοί, ἐπειδὴ ἀργότερον, ὅσῃν καλὴν θέλησιν καὶ ἂν ἔχη ὁ ἐργολάβος, δὲν θὰ δυναθῇ νὰ συλλέξῃ εἰμὴ τ' ἀπομεινάρια.

Τὰς σκέψεις ταύτας πεποιθήσαμεν ὅτι ἐγκρίνει πληρέστατα ὁ φιλότιμος καὶ εὐγενὴς τοῦ θεάτρου χορηγὸς κ. Συγγρός, ἐνδιαφερόμενος ὑπὲρ πάντα ἄλλον περὶ τῆς ἀξιοπρεποῦς λειτουργίας καὶ τῆς λυσιτελοῦς χρήσεως τοῦ ἰδρύματος, δι' οὗ ἠθέλησε νὰ προικίσῃ τὴν πόλιν. Ἄν ἐφέτος ἔνεκα τῆς μὴ ἐντελοῦς ἀποπερατώσεως καὶ ἐσωτερικῆς διακοσμήσεως τοῦ κτιρίου καὶ τῆς σπουδῆς, ὅπως ἐκ τῶν ἐνόντων προπαρασκευασθῇ θέαμα τι κατὰ τὰς προσεχεῖς ἑορτὰς, διατεθῇ ἄλλως τὸ θέατρον, ἡ ζημία ἐπὶ τέλος δὲν θὰ εἶνε πολὺ μεγάλη. Ἀλλὰ τοῦ νέου θεάτρου τῶν Ἀθηνῶν ὁ ὀριστικὸς προορισμὸς εἶνε αὐτός, τὸν ὅποιον ἐξεθέσαμεν καὶ τὸν ὅποιον ἡ φιλόμουσος κοινωρία δύναται νὰ ἔχη τὴν ἀπαιτήσιν ὅπως ἴδῃ εἰς τὸ μέλλον ἐφαρμοζόμενον.

Ὁ υἱὸς τοῦ κυρίου

Α Τ Α Κ Τ Α

Χρησμός καθυστερήσας.

Κατ' ἀσφαλεῖς πληροφορίας ὁ 3^{ος} χρησμός, ὃν ἡ Πυθία ἔδωκε πρὸς τὸν κ. Δηλιγιάννην ἐν Δελφοῖς ἔχει ἀκριβῶς ὡς ἑξῆς :

Μίσης, ἀφίξεις οὐ πόλεμον κηρύξεις.

Ὁ χρησμός εἶνε ὀλίγον τι ἀσαφής, πάντως ὅμως κατὰ θὰ σημαίη.

* *

Ἀνεκαλύφθη κεφαλή Σωκράτους εἰς τὴν Ἀκρόπολιν...

Ἔχομεν ἀκριβεῖς πληροφορίας, ὅτι ἡ ἀνακάλυψις δὲν ὀφείλεται εἰς τὴν σοφίαν τῶν ἀρχαιολόγων. Ὁ Σωκράτης μόνος του ἀκούσας τοὺς φοβεροὺς κτύπους τῶν κατεδαφιστῶν περὶ τὴν Ἀκρόπολιν, ἔβγαλε τὸ κεφάλι του ἐκ περιεργείας διὰ νὰ ἴδῃ.

* *

Ἐπὶ τῆς κεκυρτωμένης ράχως τοῦ κ. Δερμάθα καὶ πάλιν ἔπεσε τὸ κατὰ τὴν κοινὴν φράσιν ἐκ τοῦ Πικραδείσου ἐξεληθὲν ξύλον.

— Ἄν δὲ μάθῃ καὶ τώρα νὰ φέρεται, ἔλαγέ τις ἀντιπολιτευόμενος, ποτέ του δὲν θὰ γίνῃ ἄνθρωπος εὐθύς.

Μαῦρος Τάτος

Ο ΤΥΠΟΣ ΜΑΣ

Ἐκ τοῦ Ἀστέρου τῆς Θεσσαλίας :

Προχθὲς πρὸς μίαν στιγμὴν ἡ πόλις μας ἐπένησε τὸν Νομάρχην τοῦ Νομοῦ μας κ. Δοῦκαν. Τηλεγράφημά τι κακῶς ἐρμηνευθὲν ἀνήγγειλεν ὅτι ὁ κ. Δοῦκας ἀμὲν ἔφθασε εἰς Ἀθήνας ἀπεβίωσε. Ἡμεῖς μόνον δὲν τὸ ἐπιστεύσαμεν καὶ ἀντελέξκαμεν εἰς τὴν εἰδήσιν ἐρμηνεύσαντες κάλλιον τὸ τηλεγράφημα, στοιχηματίσαντες καὶ ἓνα χαλβὰ ὄντινα εὐτυχῶς καὶ ἐκερδίσαμεν καὶ δὲν τὸ ἐπιστεύσαμεν διότι ὁ κ. Νομάρχης εἶναι κατηραμένος καὶ ἀφορεσμένος ἀπὸ τὸν δεσπότην μας, καὶ δὲν δύναται ν' ἀποθάνῃ τόσο ταχέως θὰ ταλαινωθῇ ἀκόμη εἰς τὸν κόσμον τοῦτον διότι αὐτὸν κατηράσθη αὐτὸν ὁ δεσπότης.

*

Ἐκ τοῦ Ἀειθάσου Πατρῶν :

Ἡμεῖς ἡ γεφύρωσις τῶν ποταμῶν καὶ χειμάρρων διὰ ράβδων σιδηρῶν γινομένη μετ' εὐκολίας μεγίστης καὶ μικρῆς δαπάνης, ἡ ἐργασία αὕτη παρέχει οὐκ ὀλίγην ταχύτητα καὶ στερεότητα εἰς τὴν κατασκευὴν. Ταῦτα ἔχοντες ὑπ' ὄψιν πρὸς τί νὰ δαπανῶμεν τοσαῦτα ἑκατομμύρια διὰ τὴν κατασκευὴν σιδηροδρόμων.

*

Ἐκ τοῦ αὐτοῦ :

Ἡ Ἑλλὰς ἰδίως ἡ Πελοπόννησος καὶ τινες ἐπαρχίαι τῆς Στερεῆς δὲν πρέπει νὰ σιδηροδρομηθῶσιν, οὐχὶ μόνον διὰ οικονομικοὺς λόγους ὅσον ἀποβλέπει τὴν δαπάνην τῆς κατασκευῆς, ἀλλὰ καὶ διὰ λόγους πολυτελείας καὶ ἠθικῆς διαφθορᾶς. Ἡ εὐκολία τῶν σιδηροδρόμων αὐτῶν θ' αὐξήσῃ ἀναμφιβόλως τὰς ἀνάγκας τῶν πτωχῶν οἰκογενειῶν, θὰ γεμίσῃ τὸν τόπον πλείστων λωποδυτῶν καὶ πολλῶν διεφθαρμένων ὄντων καὶ τῶν δύο φύλων ἄρρενος καὶ θήλεος, καὶ τοιοῦτοτρόπως ἀντὶ ὠφελείας μεγίστης βλάβης θὰ γείνη πρόξενος ἡ ταχέια αὕτη συγκοινωνία τῆς σιδηροδρομικῆς συγκοινωνίας εἰς τε τὰς βιωτικὰς ἀνάγκας καὶ τὴν ἠθικὴν μόρφωσιν.

*

Ἐκ τοῦ αὐτοῦ :

Ἄλλως τε, οὐχὶ μόνον αὕτη ἡ ἀμαξωτὴ ἀλλὰ καὶ ἄλλη ὁδὸς τοιαύτη ἀπὸ τοῦ Πύργου τῆς Ἠλείας μέχρι Καλαμῶν νὰ ἐμῆ εἰς ἐνέργειαν.

Ρεμειουχίωτη

BIBLIA

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ, H. Lavoix fils, μετάφρασις Ἀθηναῖς Ν. Σερεμέτη. Ἐν Ἀθήναις, τύποις Ἀλεξάνδρου Παπαγεωργίου, 1888.

Τὸ ἀξιόλογον τοῦτο σύγγραμμα εἶνε ἐπιμελῶς τυπωμένον ἐν σχήματι 8, ἐκ σελίδων 388. Περιέχει ἐπιστολὴν τοῦ συγγραφέως πρὸς τὴν μεταφράσασαν καὶ ἀπάντησιν αὐτῆς, εἰσαγωγὴν, τέσσαρα κεφάλαια ἢ βιβλία καὶ ἐπίλογον Ἡ μέθοδος δι' ἣς ὁ συγγραφεὺς ἐξέθηκε τὴν ὕλην εἶνε καλλίστη. Ἡ συντομία οὐδόλως ἀποκλείει ἐν τῷ ἐν λόγῳ πονήματι τὴν τελείαν καὶ πλήρη ἀκριβείαν τῆς ἐκθέσεως. Ἀξιοσημείωτος δὲ εἶνε καὶ ἡ σαφήνεια τῆς ἐκθέσεως, ἣν ἀκριβοῦς ἐμιμήθη ἡ κ. Ἀθηναῖς Σερεμέτη, ἥτις διὰ γλώσσης ἑλληνικῆς σαφοῦς καὶ καλλιπεῦς ἀπέδωκεν ἡμῖν πιστῶς τὸ γαλλικὸν κείμενον. Ὅσον χρησιμοὶ εἶνε δι' ἡμᾶς αἱ καλαὶ μεταφράσεις, τόσο εἶνε καὶ σπάνιαι διότι δυστυχῶς οἱ καλῶς γνωρίζοντες τὴν ξένην γλῶσσαν, παρ' ἧς μεταφράζουσιν εἶνε ἐν τῇ γραμματικολογίᾳ ἡμῶν ὀλίγοι. Τὸ πόνημα,